

Pilaitės giesmininkų šalikelėje – GENĖ ASTRAUSKAITĖ-REMEIKIENĖ

Genė Astrauskaitė-Remeikienė, Martyno Mažvydo progimnazijos direktoriaus pavaduotoja ugdymui, gimtosios kalbos mokytoja ir šios mokymo įstaigos himno žodžių autorė, publikavusi savo kūrybą jau keliuose leidiniuose, ne vieno pilaitiško poezijos pavasario dalyvė, pateikusi poezijos pagal metų laikus Kristijono Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms pašvęstam maratonui, žengia su „Dvylika spalvotų sonetų“ ir į XIII-ąją Pilaitės poezijos pavasarį „Kas po tūkstančio metų ras tavo pėdsakus, Tėvyne?“, skirtą lietuvininkų dainuojamojo žodžio puoselėtojui, K. Donelaičio „Metų“ iš numirusių prikėlėjui, teologui ir eiliuotojui Liudvikui Rėzai jo 240-ųjų gimimo metinių proga:

Dvylika spalvotų sonetų

1. Juoda. Jungtis

Jeigu tavęs nebūtų – būtų tik naktis
Juoda juoda, beviltiškai klaidi.
Ir aklas, be žvaigždžių dangus...
Tamsa tokia – akiduobėm klaiki.

Pasaulis mirtų, aš žinau.
Todėl mirksėk, mirgėk, nakties dangau!
O tau burtažodį išstarsi – širdimi jauti?
Ir patikėk manim – mozaikos jungtimi.

Ne tik juoda – ryški visa paletė!
Juk tu gali vaivorykštę išlieti...
Juodoj naktį, juodam danguj – spalvotą
Nuo lopšio iki karsto laimę – ne galgotą.

.....
Juodoj naktį – juoda jungtis ugningo
Vitražo meilės amžinos, spalvingos...

2. Balta. Klonas

Kiek daug baltos išlieta! Fonas
Eilėraščių, poemų, angelų.
Ir baltas baltas tavo klonas,
Kurį sukūriau angelams – aš neturiu.

O man nereikia! Tegul gyvena tavo klonas baltas
Baltoj svajonėj, eilėrašty, baltam lape.
Baltų dienų šešėliuose lai būna sniegas šaltas
Ir tirpsta, ir nulyja mano akyse.

Baltoj baltoj žiemoj lyg baltos snaigės
Minčių pakyla spiečius, sukas, leidžias

Ir tupiasi eilėm į baltą lapą,
Ir sukuria tave. Kalbuosi: „Labas!“

.....
Kiek daug spalvų išliejau, meile mano,
Kol nudažiau baltų eilėraščių tau namą...

3.Raudona. Šokis

Raudona rožė, meilė ir širdis.
Raudonus žiedlapius aguonų nudraskys
Atūžęs vėjas. Nublokš į upės vagą –
Arterijom raudonas kraujas teka.

O upėje gilioj – raudonos burės
Ir neša jas į jūrą, gaisrą buria
Vakarės saulės nutapytas grožis –
Raudonos burės lyg aguonų šokis.

Raudona jūra, aguonėlės, rožė
Kvapų paletėj maudos grožis.
Aguonų šokis... Žiedai skleidžias
Ir vėjo nudraskyti jūron leidžias.
.....
Ugninga ir nurimusi – balta.
Spalvota meilė šoka – raudona lelėja.

4. Geltona. Viltis

Pienių jaunystė – geltoni laukai.
Saulių! Kiek saulių! Jų spinduliai
Geltona vaikyste po pievą braido,
Iš pienių geltonų supina raidę.

Kišenėje laukia geltona kreidelė -
Pripiešia auksinių, geltonų drugelių
Ir kelią geltoną. Į dangų pakyla
Kelias, drugeliai, vaikai, pienės... Myliu!

Pasaulį, gyvenimą – dovaną Dievo –
Spalvotą, kaip saulėm žydinčią pievą.
Kaip viltį – pajusti, nueiti, pakilti.
Sutikt Jį vienintelį. Tikėti. Pamilti.

.....
Apsvaigus nuo saulės vidudienio tyliai
Geltonam pasauliui kuždu žodį – Myliu...

Kiek saulių, Mama, man Tu nuskynei,
Kol laiminai kelią, gėlėm apipynei?
Kiek saulių, brangioji, be Tavęs tekėjo,
Kiek skausmo per skruostus be Tavęs riedėjo...

5. Žalia. Bučinys

Žalia žalia žolė ir žalios akys
Suvilgytos rasa vakariui rūkui dengiant
Manas svajas ir tuos žodžius, kurie pasakė:
Tikiu tavim ir žvilgsnio nebevengiu.

Žalia žole, žaliu atolu po dalgiu
Sukrinta žalios, gyvos tavo mintys.
Žaliam miške aidu šaukiu:
Te niekas žaliojo atolo nesumindys!

Kvėpuosiu juo ir jo rasa nuprausiu
Žalias akis ir savo baltą kūną.
Dar daug dienų, naktų išlauksiu
Su ilgesiu ateinančio tavęs. Juk būna

.....
Žalia žalia žolė ir žalias ilgesys
Suvilgytas rasų – svaigus lyg bučinys...

6. Mėlyna. Tikiu

Kai mėlynas dangus nukrinta į bangas,
Jos plaka ilgesį krantan be atvangos.
Ir žydi mėlynai tas ilgesys akių gelmėj,
Rugiagėlių žieduos, neužmirštuolių sekamoj saktmėj.

Ir mėlynai sutemsta miškas horizonto juostoj –
Jį mėlynas lietus apgaubia, prausia, glosto.
Aš taip norėčiau, kad jis virstų tavo pirštais...
Mane paliestų švelniai. Ir tada – pamirščiau

Kad gaubė sutemos, pamėlęs šaltis.
Išauštų vėl diena ir taptų balta, balta!
Melsvi balandžiai baltais į dangų kiltų
Ir tėvo mėlynas rožančius perlais virstų...

.....
Ir mėlynas nuskęstų ilgesys
Mūs jūroj mėlynoj. Tiki? Tavim tikiu...

7. Ruda. Karoliai

Molis, medis parudęs, rudens pabaiga.
Ruda, ruduoja, rauda... Gana!
Grožį išvelkite molyje, medy rudens!
Krinta kaštonai rudi – karoliais ridens

Šuorais atūžęs lietus – rudenį praus.
Šimtas vaikų už langų nostalgiją jaus.
Lietui nušniokštus išbėgs pro duris,
Kaštonus rudus rinks ir džiaugsis. Kuris

Jų prisirinko daugiausiai – suvers
Ant valo karolius rudus, mazgelį užners.
Greitai išdykėliai vyrais užaugs –

Vaikystės kaštonų karoliai meilės sulauks.

.....
Jeigu kaštonų karolių mazgelis stiprus,
Meilė lydės jus netgi molio keliuos.

8. Pilka. Kibirkštis

Pilka diena ir liūdesys pilkai nudažė
Svajonę, jūrą, dangų. Pilkos akys
Pilkai temato. Perduoda į širdį
Regėjimą ir nuotaiką. Širdis tegirdi

Liūdnei, liūdnei prabilusį poetą.
Gitarą jo, dainos pilkos siužetą.
Poetas meile netiki. Jis sužeistas. Ir miršta
Jo meilė – pilki pelynai sugniaužtuose pirštuos.

Karti karti pilkų pelynų arbata.
Išgerk, poete, meilė – nekalta,
Kad ją tapei pilkai pilkais dažais
Ir laužo liepsną gesinai tu pelenais...

.....
Mažytis driežas šmurkštels pelenuos –
Sujudins kibirkštį – viltis gal suliepsnos?

9. Violetinė. Ilgesys

Džiaugsmingoje žiedų spalvotų gamoje
Pražydo violetinės alyvos. Šlama,
Kuždasi kvapai ir svaigsta, sukasi!
Pavasaris žiedais aptaško mano rūbą.

Sumirksi baltos meilės orchidėjos –
Joms vyzdžius violetinius gamta įdėjo.
Dar violetinius kerus raganės skleidžia –
Apraizgo langą, atveria, svajas išleidžia.

Svajonės violetinės dangun pakyla, leidžias
Ir violetiniu gaisru padangę žeidžia.
Toks violetinis, toks ilgesingas vakaras!
Kažko nėra, kažko taip trūksta šitą vasarą...

.....
Gal violetiniu rūbu eilėraščių apvilkt?
Gal violetiniais žiedais papuošt jį, neapvilti?

10. Sidabrinė. Belaisvė

Sidabrinės voro gijos, o jose – belaisvė.
Sidabrinis sniegas spindi ir baugina laisve.
Sidabrinė eglė žėri šiuometinė laime.
Dalgio ašmenys sužvilga ir parklumpa baimė.

Sidabrinės spalvos ryškios laužo pelenuos.
Ar žinai, ar gal nutuoki, kaip tavęs ilgiuos?
Sidabru apibarstyti tavo smilkinių –

Aš sapnuoju – glostau juos. Rytas. Prabundu.

Sidabrinuos ūkuos šoka nuostabūs šešėliai.
Gal paliest, gal suturėti mūsų meilės vėlę?
Ne, eilėrašciais ji plaukia ten, kur mes seniai
Laukiam, ilgimės – pražysta mūsų smilkiniai.

.....
Meile mano, neskubėk, puoškis sidabru...
Stok, belaisve sidabrine pas tave skubu!

11. Rožinė. Akiniai

Kai tavo balsą išgirstu – nušvinta saulė
Ir rožine spalva pasipuošia pasaulis.
Draugai juokauja: mano akiniai
Nudažė rožine net sniegą! Ir delnai

Ištiesę laiko vaikišką ir rožinį gerumą.
Dalina šypsenas, jų rožinį švelnumą
Vaikams, praeiviams, laiptinės kaimynams –
Pasaulis rožinis, ar girdit, žmonės! Myliu!

Aš myliu jus! Gyvenimą ir jūrą!
Net tas dienas, kai buvo tamsios, niūrios,
Kol tavo balso negirdėjau, veido nemačiau –
Naktim tau laiškų rožinius rašiau.

.....
Ir leiski man mylėti taip, kaip myli moteris –
Tebūna rožinis tikėjimas ir meilė rožinė.

12. Atspalviai. Žiedai

Kiek atspalvių turi spalvoti žiedai?
Ir atspalvio kokio tu laimę radai?
Žalsva ji? Rausva? Smaragdo spalvos?
Juk ji nutapyta širdies nemarios.

Kiek atspalvių turi mūs Žemė, jos rūbai?
Pavasaris, vasara, rudenys gūdūs?
Ar kas suskaičiavo Dangaus teptukus –
Kur tepė, kur kūrė, parinko dažus?

Kiek atspalvių turi manieji jausmai?
Kiek turi tavieji? Ar tu bent žinai?
Savų negaliu suskaičiuoti – jų daug.
O tavo paletėj? Kviečiu, atsišauk...

.....
Kiek atspalvių, meile, kiek grožio turi?
Tik tiek, kiek kiekvienas nutapom širdy...

Sukurta: 2016 04 16

Parengė Pilaitės kronikininkė Angelė Šarlauskienė